

Iveti Aloj.

Ko je hodil Kristus z apostoljui po svetu, je prišel do Kovaca svetega Alojja. Ko Aloj krija kuje, mu je Zveličar reknel, raj kriju nogo odloži, in s Kovac sivi postkuj, ker kriji ž njo ne bo mogel delati. Aloj je tako storil, in potlej nogo kriju nazaj pri-
 tonil, ktera se je po Zveličarjevi vsega svobčnosti prišla. Ko je bil Zveličar pri Alojju, je prišla k njemu stara bolhna žena in ga poučici prosila. Zveličar ukazuje Alojju naj se o psi na Kovaški oganj vrti, in tako je žena zgorela in iz tega plaha je ostala mlada, lepa, zdrava deklica. Aloj si misli: zdaj dene se naučil glajno kuje Kovati, in stare ljudi poučajati; toda Zveličar je njegovel misli oganj, in mu je odhotu reknel: „Aloj, Aloj: ne delaj čuda za mrenoj.“ Ko je bil Kristus odšel, si misli Aloj: „Moja mati so stari, jih moram tvoj preveriti in s ogujji prekovati.“ Mu duc tvoj mater s Kovaški oganj in govoje; ali mati se si iz oguja poučajica vdejsila, ampak je sož gena ostala. Svet Aloj je bil tvoj sojo mater unovil. Ko je unovil, je bil obsojen, da moli gito, ker je mater unov-
 sil, do dedujega duc v hui Kovati, in se danajškrat vsako leto s hui pomladiti, ali se na novo tvojno roditi. Se pri-
 vijo rekteri, da je svet Aloj v hui viditi, ko kuje.

Eure!

S